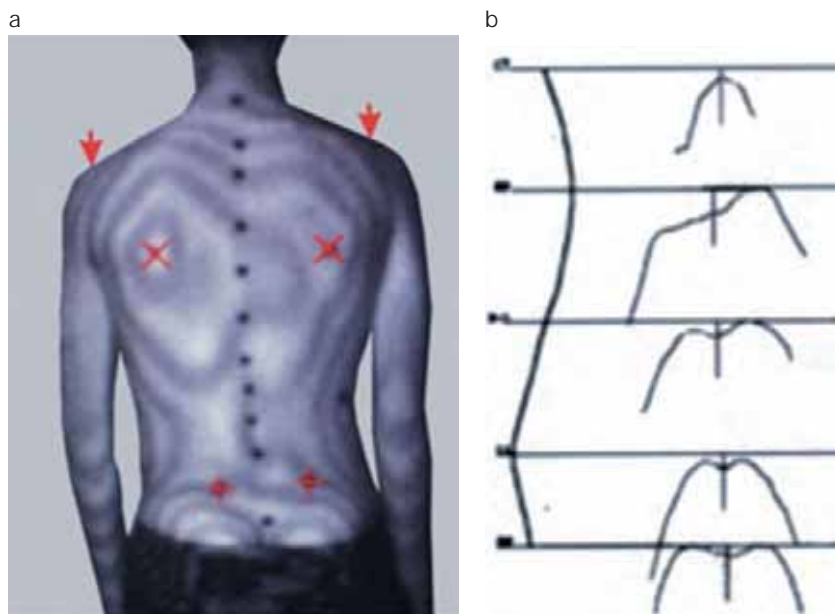

Ze względu na jednoczasowość, nieinwazyjność i wymierność badań fotogrametrycznych stanowią one dobry sposób kontroli wyników (ryc. 12.5). Mają też jednak pewne ograniczenia, zwłaszcza w przypadku osób z nadmierną tkanką tłuszczową, u których trudno o precyzyjne wyznaczenie punktów anatomicznych na kręgosłupie i/lub miednicy.

Rycina 12.5a–b. Przykładowy wydruk obrazów badania fotogrametrycznego: (a) obraz mory z zaznaczonymi niektórymi punktami pomiarowymi; (b) układ kręgosłupa w płaszczyźnie strzałkowej i pleców w płaszczyźnie horyzontalnej.

Niekiedy łączy się badanie fotogrametryczne z badaniem baropodogracznym, dzięki czemu można jednocześnie ocenić wszystkie trzy rodzaje kompensacji (liniową, kątową i ciężarową).

Różne testy i próby ułatwiają przede wszystkim zlokalizowanie ewentualnych przeszkód uniemożliwiających uzyskanie korekcji lokalnych, a tym samym pełnej korekcji globalnej. Mogą one służyć m.in.:

- ocenie ruchomości (gibkości) kręgosłupa – w różnych odcinkach i kierunkach;
- wykrywaniu ograniczeń ruchomości w dużych stawach – mogących mieć wpływ na układ ciała;
- wykrywaniu zaburzeń funkcjonalnych miednicy – będących przyczyną lub skutkiem nieprawidłowej postawy ciała.